

Ярослав Малицький

МЕСНИК

(Герой з Добромильщини)

Сімнадцятирічний юнак, з світлим волоссям і приємним гарним обличчям, у вишиваній сорочці, дивиться з портрета своїми ясними і розумними очима. Він назавжди залишився таким юним, щоб жити у віках в пам'яті свого народу.

Богдан Цицик народився у 1934 році в селі Соляноватка Старосамбірського району. У сім'ї було п'ятеро дітей – двоє хлопців і троє дівчаток. Батько Григорій був освіченою людиною і, окрім господарки, любив працювати на просвітянській ниві. Газети і книжки були постійними супутниками сім'ї. Богданові було п'ять років, коли він втратив маму. Батько одружився вдруге, і його дружина настільки пригорнулася до дітей, що вони не відчували її як нерідну. Батькова любов до України передалася Богданові, він був дуже допитливим, цікавився практично всім.

Страшні події червня 1941 року. Богдан став свідком того, як большевицькі кати сотнями кидали невинних людей у соляні шахти. З того часу хлопець почав задумуватися над тим, як захистити рідний народ від наруги. У 1945 році енкаведисти заарештували батька і посадили в тюрму. Після кількарічного поневіряння по львівських в'язницях він загинув у вологодській тюрмі.

Малий Богдан поклявся відімстити за батька. Спочатку добув револьвера з набоями. Маючи зброю, почав підготовку до акції помсти.

На початку 1949 року у центрі Добромиля, за кільканадцять метрів від будинку міліції і НКВС, Богдан перестрів начальника райвійськкомату майора Бугайова з дружиною, вистрілив упричул і вбив його на місці. Сам же безслідно зник. У тому ж 1949 році він закінчив шостий клас і пішов вчитися на курси трактористів у село Підгірці Рудківського району, але й тут не забув про ідею боротьби. У 1950 році він приїхав до Добромиля і серед білого дня напроти будинку НКВС пострілами з пістолета вбив лютого ката – майора НКВС Скороделова. Сам знову зник.

З того часу Богдан перебував у підпіллі. Повстанців у районі вже майже не було, бо погинули в боях, але йому вдалося знайти двох друзів і продовжити боротьбу. В 1951 році їх було зраджено, товариші загинули, та Богданові вдалося врятуватися. Він добрався додому, переночував, а вранці, написавши на дверях "Або здобути, або вдома не бути", забрав свої речі і пішов. Вдома відчували, що Богдан щось задумав, але зупинити його було неможливо. Він пішов у село Конів, недалеко від Добромиля, щоб розквитатися зі зрадником. Та потрапив у енкаведистську пастку. Богдан босим вискочив з явочної хати і побіг до лісу.

Його хотіли спіймати живим і були впевнені, що босий по промерзлій землі далеко не втече. Тому не стріляли. Але коли побачили, що відстань збільшується, вирішили відкрити вогонь. Після першої ж черги з автомата Богдан упав. Кулі потрапили в живіт. Непритомного хлопця привезли у Добромильську лікарню, а медикам наказали будь-що врятувати йому життя, бо він потрібен був енкаведистам живим. Операція пройшла вдало. Лікар не відходив від пораненого, і коли нарешті Богдан опритомнів, то першим його запитанням було, чи буде жити. Лікар відповів ствердно.

Коли до сина прийшла мати, він намагався заспокоїти її, але сказав, що буде вмирати, бо повстанці живими не здаються.

Дочекавшись, що його залишили одного в палаті, Богдан зірвав з себе пов'язку і руками розірвав рану. Коли до палати прибігли охоронці, хлопець був уже мертвий.

Так героїчно пішов з життя Богдан Цицик – один з полум'яних борців за волю України. 26 жовтня 1993 року ім'я Богдана Цицика присвоєно Соляноватській школі Старосамбірського району, Львівської області.